

2021

Sborník 47. ročníku trampské literární soutěže

Dron

Prodírali jsme se v zamračeným podzimním dni brdskou divočinou. Jak se bohužel v tomhle kdysi svobodným trampským teritoriu stalo poslední dobou nezbytností, dávali jsme si bacha. Na ochranáře, na policajty a hlavně na jejich drona, kterej tady už dostal do problémů nejednoho našince.

„Zlatí vojáci, to se tady vandrovalo, stačilo, aby se člověk nepřipletl na dopadovky při střelbách a bylo všechno v pohodě, nikdo nás tu nehonil,“ nadával Gárly.

„A taky tady nebyly zástupy cyklopapoušků a neproháněli se tu magoři na čtyřkolkách. Hlavně, že policajti kecali, jak si na ně dronem posvítí, místo toho tady nahání trampy a na ně kašlou,“ přisadil jsem si, „vždyť my sem patříme.“

„Chtělo by to nějakou rušičku,“ napadlo Silvera, „aby ho nemohli ovládat.“
„To by nebylo nic platný, mají nějakýj nověj typ, s umělou inteligencí pokročilýho druhu, plní úkoly autonomně a na ovládání není závislej,“ zklamal ho Zubr.

„Takže nás špehuje pitomej myslící stroj?“ pohoršil se Gárly, „to jsme dopadli.“

„On právě pitomej už moc není, prý je docela chytrej.“

„Tak aspoň bude někdo chytrej u policie,“ pokusil jsem se o vtip, ale moc dobře to nevyznělo.

Možná jsme to těma řečma nějak přivolali, vzápětí se totiž v dáli ozvalo typický bzúčení vrtulí ve vysokých otáčkách. Bylo to tady.

„Schováme se do mlází. Nesmíme se hýbat, aby nás neviděl. Počkáme, až odletí, nebo až mu začne docházet palivo,“ řekl Gárly.

„Je na elektriku a má soláry, když mu začne docházet šťáva, sedne si a dobije se,“ namítl Zubr.

„Tím líp, je pod mrakem, dobíjet se bude dlouho. Jak si sedne, zdrhneme.“
Trvalo to dlouho, ten stroj měl neuvěřitelnou výdrž, navíc začal kroužit a po spirále se k nám blížil. Hrozilo, že nás každým okamžikem objeví a vzápětí dostaneme policejní návštěvu.

Silver s ním ztratil trpělivost.

„Když to nejde rušičkou, musí stačit starý osvědčený prostředky,“ prohlásil a vytáhnul ze žracáku prak a hrst ložiskových kuliček.

„Nech toho, prozradíš nás!“ napomenul ho Gárly.

„Stejně už o nás ví,“ odbyl ho Silver.

Počkal, až se ta elektrická lítací potvora dostane skoro nad nás, natáhnul a vystřelil. Dron se prudce naklonil na stranu, bravurním manévrem se letící kuličce uhnul a zamířil přímo k nám.

„Já to říkal,“ zařval Gárly, „zdrháme!“

Dali jsme se na útěk, ale bzučící poletucha se nás držela jako honící pes. Kličkovali jsme, využívali strží a roští, neočekávaně měnili směr, jednou jsme se na chvíli rozdělili, ale nebylo to nic platný, umělá inteligence na palubě stroje si s tím hravě poradila. Několikrát se nám zdálo, že jsme ho setřásli, takže jsme se mohli na chvílku zastavit a vydechnout, ale vždycky se za pár okamžiků znovu ozvalo bzučení a my museli prchat dál.

Nevycházel nám ani předpoklad, že mu dojdou baterky, pořád se držel, zatímco nám sil ubývalo. Nevyhnuly se nám ani nehody, já zakopnul a pak nechtěně válel sudy po zalesněném svahu, otloukal se o kmeny stromů a ztrácel věci z kapes. Jejich sesbírání nás ještě víc zdrželo. Vzápětí se při překonávání potoka skácel Silver do tůně a i s usárnou na zádech se potopil. Vylezl kompletně promočený a díky tíze nasáklého báglu za námi při dalším útěku zaostával a my se zdrželi ještě víc.

Nakonec jsme se přeci jen dočkali. Už padal soumrak, když jsme znovu nabyli dojmu, že jsme se pronásledovatele zbavili. Zastavili jsme, schovali se pod hustej smrk a čekali. A světe div se, bzučení se už neozvalo ani po dlouhém čekání.

„Tak to by bylo,“ konstatoval spokojeně Gárly, „nejvyšší čas, za chvílku bude tma. Musíme se někde utábořit.“

„A já se musím převlíct, jak se zastavím, je mi zima. A taky potřebuji usušit spacák, jinak budu mít na noc ledovej zábal,“ připomněl se Silver.

„Oheň uděláme, teď už se dron nedobije, je skoro tma, musel to vzdát. A jsme kousek od Vřesovýho campu. Je to pět minut cesty, nejlepší bude jít tam,“ navrhnul jsem.

Na fleku jsme hned vyrazili na dříví, zatímco Silver si rozbalil a rozvěsil věci a nachystal do ohniště kupičku suchýho chrastí.

„Do háje, mám úplně mokré sirky,“ slyšel jsem ho nadávat, když jsem se vracel s náručí dřeva.

„Neboj, já jsem suchej,“ shodil jsem dříví vedle ohniště a sáhnul do kapsy, kde sirky vždycky nosím.

Nebyly tam. Nebyly ani v žádný z dalších kapes. Nejspíš teď ležely někde na svahu, kde jsem nedobrovolně válel sudy.

A aby byl průšvih kompletní, sirky neměli ani Gárly a Zubr. Byli jsme bez ohně.

„Potřebuju chodit, abych se zahřál,“ prohlásil zubama jektající Silver a rázným krokem zmizel v šeru.

„Musíme se o něj postarat, má mokrej spacák, budeme se v noci střídat, jeden vždycky bude dvě hodiny vzhůru, pak vzbudí dalšího. Ve spacácích se vystřídáme,“ rozhodl šerif Gárly.

Zubr se mezi tím pokoušel křesat kudlou o kámen. Vyprodukoval sice několik malých jisker, ale nezdálo se, že by tohle byla nadějná cesta k rozdělení ohně.

„Koukejte, co jsem našel,“ zjevil se najednou na campu mezi náma Silver a v ruce třímal hodně povědomou věc. Policejní dron.

„Našel jsem ho na pasece nedaleko odsud. Došly mu baterky a už se nestačil dobít.“

Fláknul s ním vedle studeného ohniště. Dron nereagoval, jedinou známkou toho, že je funkční, byl slabej svit červený ledky nad kamerou a mikrofonama. Stroj vypadal značně olítaně, nápis

„policie“ i typický zbarvení byly skoro setřené a oprýskané.

„Co s ním?“

„Nejradši bych ho někde zakopal,“ prohlásil pomstychtivě Silver a začal na drona hulákat, „je mi zima, spacák mám jako houbu, noc na krku, a to všechno kvůli tobě, zmetku mizernej!“

Ve stroji to cvaklo a zpod trupu se vysunulo rameno s klepetem na konci. Na něm byly dva typický kolíky elektrod.

„Bacha, má to taser,“ vykřikl Zubr a všichni jsme od drona odskočili. Rameno vsunulo klepeto do hromádky chrastí v ohništi, ozvalo se zapraskání, přeskočila jiskra a z hromádky vyšlehly plamínky. Rameno se zase zasunulo.

„Tak tohle bylo divný,“ vydechl překvapením Gárly, „on nám rozdělal oheň. Myslíte, že nám rozumí?“

Koukali jsme na stroj a jiný vysvětlení nás nenapadlo. Až z toho běhal mráz po zádech.

Pak se rozblíkala ledka. Tři krátký, tři dlouhý, tři krátký.

„To je SOS,“ zašeptal Zubr.

„Co, co potřebuješ?“ vysoukal jsem ze sebe otázku a připadal si jako blbec, že mluvím s mašinou.

Odpovědí mi byla sekvence, kterou nám přeložil Zubr. Na vojně byl u radistů a ještě to tak úplně nezapomněl.

„Hlad.“

„Je vybitej, měl jsi pravdu, Silvere,“ řekl Gárly.

„Jak se asi nabíjí?“ zeptal se Zubr a prohlížel si ve světle baterky drona ze všech stran, „tady je USB konektor. Silvere, ty máš u sebe určitě power banku, dej mu cucnout!“

„Je to rozumný?“ pochyboval Gárly, „co když odletí a práskne nás policajtům?“

„Neprásknu, uprchlák,“ přeložil nám Zubr další sérii blikání.

Zkoprněli jsme.

„Ty jsi utekl?“

Tečka, tři čárky, mezera, tři čárky. Tohle nikdo nemusel překládat.

„Jo.“

„Připoj ho, Silvere!“ řekl Zubr.

Silvere vytáhnul z mokrého žracáku power banku a zasunul konektor do těla dronu.

Zabzučelo to, na chvíli jsme ucítili smrad pálený izolace.

„Jau, je to horký,“ upustil Silver banku, „úplně to vysosnul. Ten musel být hladovej!“

„Díky!“ signalizoval dron, protočil vrtule a prohlížel si nás kamerou.

„Říkal, že je uprchlák. To vypadá, že opravdu utekl, že se neztratil, ani nezabloudil. Že to udělal schválně. Ale proč by to dělal?“ vrtěl hlavou Gárly, „je to vůbec možný?“

„Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel,“ řekl Silver, kterej je tak trochu z oboru.

„Ledaže by jeho umělá inteligence, na rozdíl od policajtský hlouposti při plnění příkazů a dodržování vyhlášek, přišla na to, že honit po lesích trampy je pitomost a svinstvo. Že my do přírody patříme. A nechtěl to už dělat,“ navrhnul jsem s notnou mírou nadsázky.

K mému překvapení dron odblikal několikrát za sebou souhlas a radostí roztočil přední vrtule.

„To se dalo čekat, že jak vymyslíme umělou inteligenci, dřív nebo pozděj přijde na to, že taky dokážeme být úplně blbý,“ filozfoval Silver, zatímco

přikládal do ohně a sušil se, „a že se jí to třeba nebude líbit.“

„Tak to je síla!“ usmál se Gárly, „ale co teď s tebou, kamaráde?“

„Kamarád,“ přečetl další sérii bliků Zubr, „smutno.“

„Tak proto ses nás dneska tak držel. Hledal jsi kámoše, co?“

„Jo.“

„Já mám nápad,“ prolomil Zubr mlčení, který nastalo, „mohl by zůstat tady na campu a my za ním budeme jezdit, aby nebyl tak sám. Možná sem můžou občas zaskočit i další kamarádi. Přineseme mu vždycky nějakou tu power banku a pokecáme s ním.“

„To by šlo, mám doma starej solární panel, můžu mu ho tady namontovat, aby se rychleji dobíjel. A třeba mu k němu seženu i nějakej akumulátor,“ přidal se Silver.

„Ale co když ho tu někdo najde? Houbaři, masňáci, keškaři.“

„Však on už se ohlídá, stačí, aby vzletěl, zakroužil nad nima, a když zjistí, že je sleduje policejní dron, utečou. Že jo, drondo?“

„Jo,“ zablikal stroj a znovu radostí roztočil vrtule, až poskočil.

„A taky mu zbastlím řečovej procesor, abysme si opravdu pokecali,“ doplnil svoje plány Silver.

„Dobrá, tak ruku na to,“ souhlasil Gárly a napřáhl k dronu pravici.

V něm to zase cvaklo a znovu se vysunulo klepeto s elektrickým klepetem.

„Gárly, bacha ať ji nekoupíš!“ varoval jsem šerifa.

„Já mu věřím,“ prohlásil Gárly a opatrně zalomil klepeto.

Nekoupil ji.

A naše osada získala nového člena.